

Arrest

nr. 50 261 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 juli 2010 tot bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die *loco* advocaat J. MILLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Oekraïense nationaliteit, wordt op 28 juni 2010 door de correctionele rechtsbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Verzoeker is in het bezit van een geldige verblijfstitel voor Portugal.

Op 26 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

wordt aan K. S. (...), geboren te (...), onderdaan van Oekraïne (Rep.) het bevel gegeven om uiterlijk op 31.07.2010 om middernacht het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de volgende staten: Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) voor deze landen over documenten beschikt.(2)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, W. V. H. (...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“B.1. Eerste middel – m.b.t. de schending van de materiële en formele motiveringsplicht door verweerster

1. De wet van 29 juli betreffende de motivering van administratieve handelingen voorziet in zowel een materiële als in een formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht voorziet dat iedere bestuurshandeling gedragen moet worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die kunnen worden gecontroleerd. De formele motiveringsplicht is de plicht voor de administratie om de motieven van de administratieve beslissingen te veruitwendigen. Verweerster komt noch aan de materiële noch aan de formele motiveringsplicht tegemoet aangezien.

3. Verweerster beperkt zich er immers toe – in het kader van haar bevel om het grondgebied te verlaten – te vermelden dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs zonder dit op enigerlei wijze nader toe te lichten waarom deze inbreuk de openbare orde zou kunnen schaden.

Verweerster vermeldt evenmin, niettemin verzoeker zijn paspoort en verblijfskaart voor Portugal bij zich had en verweerster naliet om bij het nemen van een beslissing met deze documenten rekening te houden, waarom verzoeker door een inbreuk op de drugswetgeving tevens gehouden is om het grondgebied van alle hierna vermelde landen te verlaten: Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland, te meer daar vermeld wordt tenzij hij (zij) voor deze landen over documenten beschikt.

Om welke documenten het handelt, wat de inhoud hiervan zou zijn,... wordt geenszins vermeld door verweerster en getuigt tevens van het feit dat verweerster helemaal niet is nagegaan is welke documenten verzoeker in zijn bezit had om zijn verblijf in één of meer van deze landen te rechtvaardigen.

4. Verweerster schendt – zoals aangehaald – dan ook de op haar rustende motiveringsplicht zodoende het eerste middel ontvankelijk en gegrond is”

2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Verwerende partij is aldus van oordeel dat op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Verder laat verwerende partij gelden dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft. Verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De motieven van de bestreden beslissing volstaan volgens verwerende partij om deze ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven te omkleeden. Verwerende partij wijst er bovendien op dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Volgens verwerende partij is de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins verplicht om nader toe te lichten waarom de door verzoeker gepleegde inbreuk de openbare orde zou kunnen schaden. De gemachtigde is uiteraard niet gehouden om de motieven van zijn motieven te vermelden. Op basis van de stukken van het administratief dossier heeft de gemachtigde vastgesteld dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, hetgeen reeds een inbreuk op de openbare orde uitmaakt. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde heeft de bestreden beslissing ook voldoende gemotiveerd. Verwerende partij merkt nog op dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen. Verzoekers summiere beschouwingen kunnen bijgevolg geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Verzoeker kan bovendien niet gevolgd worden waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn paspoort en verblijfskaart voor Portugal. Er werd immers aan verzoeker geen bevel gegeven om het grondgebied van Portugal te verlaten, nu Portugal niet vermeld staat in het lijstje van staten waarvan verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Bijgevolg wordt verzoeker niet belet om in Portugal te verblijven alwaar hij verblijfsrecht zou hebben. Verwerende partij merkt op dat de staatssecretaris niet bijkomend diende te motiveren waarom verzoeker het grondgebied van alle andere op de bestreden beslissing vermelde staten dient te verlaten.

2.3. In zijn repliekmemorie herneemt verzoeker het enig middel van zijn verzoekschrift.

2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit motief is tevens afdoende.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft nagelaten toe te lichten "*waarom deze inbreuk de openbare orde zou kunnen schaden*" en hiermee lijkt te stellen dat de verwerende partij de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden, merkt de Raad op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering dit niet inhoudt. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit het middel blijkt dat verzoeker kritiek uit op de inhoud van de bestreden beslissing zodat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen. De rechtsgrond van de bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en luidt als volgt:

“(…)

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden (…)”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij vonnis van 28 juni 2010, de correctionele rechtbank van Tongeren verzoeker veroordeelde tot twee jaar gevangenisstraf wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs meer bepaald onwettig bezit van verdovende middelen. Verzoeker betwist dit niet maar stelt dat verwerende partij heeft nagelaten toe te lichten waarom deze inbreuk de openbare orde zou kunnen schaden.

Zoals hiervoor reeds gesteld werd de bestreden beslissing genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat stelt dat een vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden indien hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De staatssecretaris of zijn gemachtigde beschikt hierbij over een discretionaire bevoegdheid. De Raad herhaalt dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Gelet op de veroordeling van verzoeker bij vonnis van 28 juni 2010 door de correctionele rechtbank van Tongeren wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs meer bepaald wegens onwettig bezit van verdovende middelen is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift dat verwerende partij in de bestreden beslissing evenmin vermeldt waarom verzoeker door een inbreuk op de drugswetgeving tevens gehouden is om het grondgebied van alle in de bestreden beslissing vermelde landen te verlaten.

De Raad merkt op dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven overeenkomstig het model van de bijlage 13 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Dit formulier vermeldt de staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. Verzoeker toont niet aan waarom *in casu* geen gebruik zou mogen worden gemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig het model van een bijlage 13.

Dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers paspoort en verblijfstitel voor Portugal blijkt uit de bestreden beslissing waarin aan verzoeker niet het bevel is gegeven om het grondgebied van Portugal te verlaten. Verzoeker wordt dus bijgevolg niet belet om in Portugal te verblijven.

De Raad stelt vast dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die zij correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET